

ຂຽນ ແລະ ຮູບປະກອບໂດຍ ອັງຕວນ ເດີ ແຊັງເຕັກຊຸຍເປຣີ

ຂ ຂ ທ້າວນ້ອຍ

ແປໂດຍ ສີສະຫລຽວ ສະແຫວງສິກສາ

ຄໍາອຸທິດ

ແດ່ ເລ ອົງ ແວຣ

ຂ້ອຍຢາກຂໍ ໂທດນໍາເດັກນ້ອຍທຸກຄົນທີ່ອາດຈະອ່ານປຶ້ມຫົວນີ້ ດ້ວຍວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ອຸທິດເລື່ອງນີ້ໃຫ້ແກ່ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ. ຂ້ອຍມີເຫດຜົນດີຂໍ້ໜຶ່ງຄື ລາວເປັນໝູ່ຜູ້ດີເລີດຂອງຂ້ອຍ ໃນໂລກໜ່ວຍນີ້. ເຫດຜົນອັນທີສອງ ຜູ້ໃຫຍ່ຄົນນີ້ເຂົ້າໃຈທຸກເລື່ອງທຸກແນວ ແມ່ນແຕ່ ປຶ້ມກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍ. ເຫດຜົນອັນທີສາມ ລາວດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດຝລັ່ງ ບ່ອນທີ່ລາວເຄີຍອິດທິວ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມໜາວເຢັນມາແລ້ວ ລາວຄວນໄດ້ຮັບ ກໍາລັງໃຈແດ່.

ກ້າຫາກວ່າເຫດຜົນທັງໝົດນີ້ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ ຂ້ອຍຂໍອຸທິດເລື່ອງນີ້ ໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍ ຜູ້ເຊິ່ງເປັນອະດີດ ຂອງຜູ້ໃຫຍ່ຄົນນີ້ເອງ.

ເພາະຜູ້ໃຫຍ່ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເຄີຍຜ່ານອະດີດເປັນເດັກນ້ອຍ ມາແລ້ວ ເຖິງວ່າ ມີໜ້ອຍຄົນຈະຈີ່ຈໍາ ໄວເຍົາມັນໄດ້ ຈັ່ງຊັ້ນຂ້ອຍຈິ່ງຂໍປ່ຽນຄໍາອຸທິດ ເປັນ

ແດ່ ເລອົງແວຣທ໌

ເມື່ອຄາວ ຍັງເປັນເດັກ.

ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າ ທ້າວນ້ອຍ ໄດ້ສວຍໃຊ້ການເຄື່ອນຍ້າຍຂອງຝູງນົກ
ເພື່ອເປັນພາຫະນະ ໃນການເດີນທາງ

ຂຽນໂດຍ ອັງຕວນ ເດີ ແຊັງເຕັກຊຸຍເປຣີ

ນ ນ
ທາວນອຍ

Le Petit Prince
Antoine de Saint-Exupéry

Avec les aquarelles de l'auteur

ຮູບປະກອບໂດຍ ຜູ້ຂຽນ

໑ ໑ ທ່ານ້ອຍ

ຂຽນ ແລະແຕ້ມໂດຍ: ອັງຕວນ ເດີ ແຊ້ງເຕັກຊຸຍເປຣີ
ແປໂດຍ: ສີສະຫລຽວ ສະແຫວງສິກສາ
ບັນນາທິການ : ດວງເດືອນ ບຸນຍາວິງ
ຈັດຫນ້າ ບໍລິສັດ ດອກເກດ ຈັດພິມ, ຈໍາໜ່າຍ ແລະ
ນໍາເຂົ້າສິ່ງພິມ
ແປຈາກພາສາ ຝຣັ່ງ: Le Petit Prince
ສໍານັກພິມ: Editions Gallimard 1943
© ສະຫງວນລິຂະສິດ ບົດແປພາສາລາວ : ສີສະຫລຽວ ສະແຫວງສິກສາ

ທະບຽນອະນຸຍາດ: 14/ພຈ/19092002
ຈໍານວນພິມ: 6000
ພິມທີ່ ໂຮງພິມປານຄໍາ

ຈັດພິມ ໂດຍ:

ສະມາຄົມສິ່ງປຶ້ມຮູບ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວ
ແຫ່ງຍີ່ປຸ່ນ (ASPB)

ຕູ້ ປ.ນ: 1518 ວຽງຈັນ ສ.ປ.ປ.ລາວ, ໂທລະສັບ: (856-21) 21 3449

ອຸປະຖໍາໂດຍ:

ROTARY CLUB OF TOKYO SETAGAYA SOUTH

KIKKOMAN CORPORATION

ສະຖານທູດ ຝຣັ່ງສ໌ ປະຈໍາ ສ.ປ.ປ.ລາວ

ວຽງຈັນ ສ.ປ.ປ.ລາວ 2002

ຄວາມເຫັນຂອງ ຄະນະຈັດພິມ

ກ່ອນທີ່ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ ຈະຈາກໄປ ເມື່ອຕົ້ນປີ 2000 ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຝາກຜົນ ງານການແປ ວັນນະກັມເດັ່ນໆຂອງຕ່າງປະເທດ ໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານ ຫລາຍ ເລື່ອງ ເຊັ່ນ ຕຳນານດາວປະຫລາດ, ໂຮມນິທານຍີ່ປຸ່ນສຸດມ່ວນ, ໂຮມເລື່ອງ ສັ້ນຍີ່ປຸ່ນ ພະຈັນເທິງຫນ້ານ້ຳ ແລະອື່ນໆ. ການນຳສະເໜີວັນນະຄະດີ ດີເດັ່ນ ຂອງຕ່າງປະເທດ ສູ່ຜູ້ອ່ານລາວ ໂດຍສະເພາະເດັກນ້ອຍ ຊາວຫນຸ່ມ ແມ່ນເຈດ ຕະນານຶ່ງຂອງສະມາຄົມ ແລະໂດຍສືບຕໍ່ເຈດຕະນາລົມ ຂອງມື້ລາງ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ ເຊິ່ງປາລົບໄວ້ກ່ອນເສຍຊີວິດ ວ່າ ຢາກເຫັນການຈັດພິມເລື່ອງ " ທ້າວ ນ້ອຍ " ອອກເປັນພາສາລາວ ເພາະເລື່ອງນີ້ ເປັນວັນນະກັມຍອດຍ້ຽມເລື່ອງນຶ່ງ ຂອງໂລກ ຂຽນໂດຍ ອັງຕວນ ເດີແຊງ ເຕັກຊຸຍເປຣີ (Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry) ນັກປະພັນຝະຣັ່ງ ຜູ້ມີຊື່ສຽງຄົນໜຶ່ງ ໃນລະຫວ່າງຕົ້ນຊຸມ ປີ 1940. ເມື່ອ ອາຈານ ສີສະຫລຽວ ສະແຫວງສຶກສາ ຮູ້ເຖິງເຈດຕະນາດັ່ງ ກ່າວ ກໍ່ໄດ້ຂານອາສາແປໃຫ້ ທັງໆທີ່ວ່າ ເພິ່ນເອງມີວຽກງານລົ້ນມືຢູ່ແລ້ວ ນັບ ວ່າ ແມ່ນໂຊກດີຢ່າງຍິ່ງຂອງຜູ້ອ່ານ ແລະເດັກນ້ອຍລາວ ທີ່ຈະໄດ້ສຳຜັດ ກັບລົດ ຊາດຂອງວັນນະຄະດີ ສຳຄັນເລື່ອງນີ້ ໂດຍຜ່ານການຖ່າຍທອດ ດ້ວຍຫົວໃຈ ຂອງຜູ້ແປ.

ນັກວິຈານວັນນະຄະດີ ແລະຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍ ເປັນເອກະພາບກັນວ່າ ເລື່ອງ " ທ້າວນ້ອຍ " ເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງຄວາມງ່າຍດາຍ ຄວາມພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນມີ ຄວາມມັກຫນ້ອຍ ບໍ່ໂລບມາກມັກໄດ້, ຄວາມບໍລິສຸດ ຄວາມຊື່ສັດ ຄວາມອົບອຸ່ນ ແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະມິດຕະພາບ. ເບິ່ງຊື່ ອາດຄິດວ່າ ແມ່ນເລື່ອງສຳລັບເດັກນ້ອຍ ແຕ່ຄວາມຈິງ ນິຍາຍເລື່ອງນີ້ ເຫມາະກັບຄົນທຸກເພດທຸກໄວ, ຜູ້ໃຫຍ່ (ພໍ່ ແມ່ ຄູ ນັກເຄື່ອນໄຫວກັບເດັກ) ອ່ານ ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ໃນຄວາມນຶກຄິດຂອງເດັກ, ເດັກ ນ້ອຍອ່ານ ຈະເກີດຈິນຕະນາການງົດງາມ ທັງເປັນການປຸກຝັງແນວຄິດບໍລິ ສຸດສະອາດ ໃຫ້ແກ່ຈິດໃຈ.

ພວກເຮົາຂໍຂອບໃຈ ສະຖານທູດສາທາລະນະລັດຝຣັ່ງປະຈຳ ສ.ປ.ປ.ລາວ ແລະທ່ານ ມິແຊນ ເຕີຣເຕີນາເຣີ ທີ່ປຶກສາດ້ານການຮ່ວມມື ແລະວັດທະນະທັມ (M. Michel TREUTENAERE, Conseiller de Coopération et d'Action Culturelle) ທີ່ໄດ້ຊ່ອຍຕິດຕໍ່ ຂໍອະນຸຍາດຈາກຜູ້ຖືລິຂະສິດ ແລະຈັດຫາຮູບພາບ ດັ້ງເດີມ ມາປະກອບ ເຮັດໃຫ້ການຈັດພິມຄັ້ງທຳອິດ ຂອງພວກເຮົາ ມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ ທັງສົມທົບທຶນຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອການຈັດພິມ. ຂໍຂອບໃຈ ອາຈານ ສີສະຫລຽວ ສະແຫວງສຶກສາ ທີ່ຊ່ອຍສານຕໍ່ຄວາມຝັນ ຂອງມື້ລາງ ອຸທິນ ບຸນຍາວິງ ແລະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວຫລາຍໆຄົນ ສົມຫວັງ ແລະ ມ່ວນຊື່ນ. ຂໍຂອບໃຈປະຊາຊົນຍີ່ປຸ່ນ ທີ່ບໍລິຈາກເງິນຜ່ານ ASPB ສຳລັບຈັດພິມ ແຈກຢາຍ ເປັນຂອງຂວັນ ແກ່ເດັກນ້ອຍລາວ ທຸກຖ້ວນໜ້າ.

ວຽງຈັນ ກໍລະກົດ ປີ 2002

ນ. ຈັນທະສອນ ອິນທະວົງ

ປະທານສະມາຄົມສິ່ງປຶ້ມຮູບ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວແຫ່ງຍີ່ປຸ່ນ

ຄວາມສໍານຶກ ຂອງຜູ້ແປ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສໍາຜັດກັບເລື່ອງ "ທ້າວນ້ອຍ" ຂອງ ອັງຕວນ ເດີ ແຊງເຕັກ ຊຸຍ ເປຣີ ເມື່ອຄາວຍັງຮຽນຢູ່ຫ້ອງ ມ. 2 (ລະຫວ່າງ ປີ 1956) ໃນຊົ່ວໂມງຮຽນ ວິພາກບົດວັນນະຄະດີ. ຈາກນັ້ນເຖິງມື້ນີ້ກໍ່ເປັນເວລາສີ່ສິບປີກວ່າແລ້ວ, ແຕ່ເລື່ອງ ຂອງ "ທ້າວນ້ອຍ" ຍັງວົນວຽນ ຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈໍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຊັ່ນດຽວ ກັບບົດອ່ານ ຂອງທ່ານ ມະຫາແກ້ວ ຣາຊະວົງໄຊ ແລະທ່ານ ມະຫາສິລາ ວິຣະ ວົງສ໌ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ທ່ອງຂຶ້ນໃຈ ໃນສະໄຫມຮຽນຢູ່ຫ້ອງ ປ.2, ປ.3. ປະໂຫຍກ ທີ່ບັນເລງເປັນສຽງມະໂຫລີ ຢູ່ໃນມັນສະຫມອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຢ່າງບໍ່ມີວັນ ເຫຼືອດຫາຍ ກໍ່ມີ:

- ກ່ຽວກັບຄວາມຮັກ :

" ... ສວນດອກກຸຫລາບຂອງຂ້ອຍ ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ສໍາລັບມັນແລ້ວ ມັນມີ ຄວາມສໍາຄັນກວ່າພວກເຈົ້າຫລາຍເທື່ອ ເພາະວ່າ ມີແຕ່ມັນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂ້ອຍເອົາ ນໍ້າຫິດ ເພາະວ່າ ມີແຕ່ມັນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂ້ອຍເອົາຊຸ່ມງຸ່ມໄວ້ ເພາະວ່າ ມີແຕ່ມັນເທົ່າ ນັ້ນ ທີ່ຂ້ອຍບັງລົມໄວ້ໃຫ້ ເພາະວ່າ ມີແຕ່ມັນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂ້ອຍ ຂ້າແມງບັງໃຫ້ (ເວັ້ນ ແຕ່ສອງ ຫລືສາມຕົວ ເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນແມງກະເບື້ອ) ເພາະວ່າ ມີແຕ່ມັນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂ້ອຍຟັງສຽງຈິ່ມຮໍາໄຮ ຫລືຄວາມອວດສະຫາວ ຫລື ບາງຄັ້ງຄາວຂ້ອຍກໍ່ຟັງ ຄວາມງຽບສະຫງົດຂອງມັນ ... "

- ກ່ຽວກັບມິດຕະພາບ :

" ... ຊີວິດຂອງຂ້ອຍ ເປັນຕາເບື້ອ ຂ້ອຍໄລ່ກິນໄກ່ ຄົນໄລ່ຂ້າຂ້ອຍ, ໄກ່ທຸກຕົວ ລ້ວນແຕ່ຄືກັນ, ຄົນທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ຄືກັນ, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າ ແຮກສ່ຽວກັບຂ້ອຍ ຊີວິດຂ້ອຍ ກໍ່ຈະຄືກັບວ່າ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ. ຂ້ອຍຈະຮູ້ ຈໍາແນກສຽງບາດຍ່າງ ທີ່ແຕກຕ່າງກັບສຽງບາດຍ່າງອື່ນໆ. ສຽງບາດຍ່າງອື່ນ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍປົບເຂົ້າຮູດິນ ແຕ່ສຽງບາດຍ່າງຂອງເຈົ້າ ຈະຮຽກເອີ້ນ ໃຫ້ຂ້ອຍອອກ ມາຈາກຮູດິນ ພໍປານມັນເປັນສຽງດິນຕີ ... "

- ກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວ : " ຕົ້ນບາວບັບນີ້ ຖ້າພວກເຮົາປ່ອຍມັນໄວ້ດິນໂພດ

ພວກເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້ຈັກເທື່ອ... "

- ກຽວກັບສັດຈະທັດ " ... ມີແຕ່ຫົວໃຈເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນກັນໄດ້ດີ, ສິ່ງທີ່ເລິກເຊິ່ງ ຕາຂອງພວກເຮົາສ່ອງບໍ່ເຫັນ ... "

ມາບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າມີເມຍ ມີລູກສອງຄົນ ແລະມີເພື່ອນມິດຫລວງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍສາລະພາບວ່າ ບາງຄັ້ງຄາວ ຄະຕິເຕືອນໃຈໃນເລື່ອງ " ທ້າວນ້ອຍ " ມີຄຸນປະໂຫຍດ ເຫລືອທີ່ຈະພັນລະນາ:

" ດອກກຸຫລາບຂອງຂ້ອຍ ເຮັດໃຫ້ດາວພະເຄາະຂອງຂ້ອຍຫອມຫວນ ໄປ ຫມິດທັງຫນ່ວຍ, ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະເຮັດໃຫ້ກິ່ນຫອມອັນນັ້ນ ສ້າງຄວາມສຸກ ໃຫ້ ຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ... ດອກກຸຫລາບຂອງຂ້ອຍ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີກິ່ນຫອມສົດຊື່ນ ໄປທົ່ວຮ່າງກາຍ ແລະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ ໄດ້ພົບກັບແສງສະຫວ່າງ, ຂ້ອຍບໍ່ຄວນຫລົບ ລີ້ຫນີຫນ້າມັນ ຄວນທີ່ຂ້ອຍຈະຕ້ອງຊອກຫາຄວາມອ່ອນຊ້ອຍ ທີ່ແຝງຊ້ອນຢູ່ ເບື້ອງຫລັງເລ່ຫລ່ຽມຂອງມັນ ... "

ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຮູ້ວ່າ ສະມາຄົມສິ່ງປື້ມຮູບ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍລາວແຫ່ງຍີ່ປຸ່ນ ASPB ເຊິ່ງເປັນອົງການຊ່ອຍເຫລືອລ້າ ແລະໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ແກ່ການ ພັດທະນາ ປື້ມອ່ານພາສາລາວ ທັງທີ່ເປັນວັນນະຄະດີພື້ນເມືອງ ເລື່ອງຄວາມຮູ້ ທົ່ວໄປ ແລະວັນນະຄະດີຕ່າງປະເທດ ມີຈຸດປະສົງຈັດພິມເລື່ອງ " ທ້າວນ້ອຍ " ອອກມາ ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ອ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂານອາສາແປ ດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ ແລະຊື່ນມ່ວນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສາລະພາບວ່າ ກ້າທ່ານຜູ້ອ່ານ ຫາກຜິດຫວັງໃນເນື້ອຄວາມ ສາລະ ຂອງເລື່ອງ " ທ້າວນ້ອຍ " ທີ່ພວມອ່ານຢູ່ນີ້ ຄວາມຜິດ ແມ່ນມາຈາກຂ້າ ພະເຈົ້າເອງ ທີ່ບໍ່ສາມາດສະທ້ອນຄວາມເລິກເຊິ່ງຂອງເລື່ອງ ອອກມາທັງຫມົດໄດ້ ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ຄົງໄດ້ຮັບການອະໄພ.

ວຽງຈັນ ກັນຍາ 2001

ສີສະຫລຽວ ສະແຫວງສຶກສາ

Préface

On ne présente pas *Le Petit Prince* de Saint Exupéry, sa renommée est universelle, en particulier au sein de la grande famille de toutes celles et ceux qui pratiquent la langue française, langue maternelle ou langue apprise sur les bancs de l'école ou à l'école de la vie.

Il n'y a pas d'âge non plus pour cheminer avec *Le Petit Prince* dans le monde du rêve, du voyage et de l'émerveillement, apprendre à en déchiffrer le sens, à interpréter les choses de la vie à travers des couleurs et des formes surprenantes soulignées par les dessins originaux de la première édition de l'ouvrage (1943). Le secret de la rose du *Petit Prince* peut être approché par les enfants, les anciens enfants et ceux qui continuent à partager cet esprit d'enfance... *Le Petit Prince*, trésor de l'enfance ressuscitée.

Au moment même où les sociétés de diffusion de films viennent d'ajouter à leur catalogue la suite de Peter Pan, personnage sympathique mais ô combien puéril et à l'imagination bridée au regard de l'épaisseur humaine du *Petit Prince*, c'est un grand bonheur de pouvoir disposer d'une traduction en langue lao de ce livre inoubliable, source de joie et d'émotion partagée. Le lao sera la 130ème langue de traduction, traduction du livre profane peut-être le plus traduit au monde, mais est-il si profane ?

Alors que l'actualité, à l'heure de la mondialisation, suscite légitimement la crainte d'une perte d'identité définitive dans le grand chaos de la modernité et du matérialisme, le parcours initiatique proposé par *Le Petit Prince* brille comme une étoile dans la constellation de *Courrier Sud*, de *Citadelle* et de *Vol de nuit*.

Pour Saint Exupéry, « braconnier » de la littérature, comme il se plaisait à parler de lui même, aérien, explorateur hors des sentiers battus, qui aimait les jardins mais pas les robots, « la vérité... C'est d'apprendre à lire aux enfants ».

Merci à Than Sisaliao Svengsuksa de permettre à ses compatriotes, et aux jeunes en particulier, de retrouver le chemin de la lecture avec cette traduction de qualité qui contribuera d'une façon remarquable à la transmission des valeurs d'une génération à l'autre. Les nouvelles, les textes écrits par Than Sisaliao, sur l'histoire du riz racontée par sa grand-mère notamment, sont d'une veine poétique proche de celle qui parcourt *Le Petit Prince*.

Pour traduire Saint-Exupéry, il ne faut pas seulement le comprendre et l'apprécier, il faut aussi communier avec les valeurs qui sont les siennes : le goût de la vie simple, le respect des valeurs ancestrales, la croyance dans les vertus d'une spiritualité dépouillée de tout artifice, le refus des intolérances et de l'étouffement de l'esprit créateur, le sentiment d'être au quotidien sur le fil tendu qui raccorde à l'essentiel, comme autant de conditions pour être un peu moins perdu sur cette grande planète si troublée.

A la veille de mon départ du Laos, un pays qu'on ne peut jamais vraiment quitter, je suis sincèrement heureux que l'Ambassade de France ait pu contribuer à la parution de ce livre qui séduira certainement les Lao, proches de la nature qui, loin des lumières clignotantes des grandes métropoles, aiment regarder les étoiles.

Le 15 août 2002.

Michel TREUTENAERE
Conseiller de coopération au Laos
Directeur du Centre culturel
et de coopération linguistique de Vientiane

ຄຳສະເໜີ

ຂອງ ທ່ານ Michel TREUTENAERE
(ຄັດຫຍໍ້ຈາກ ພາສາຝຣັ່ງສ໌)

ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ເພິ່ນບໍ່ນຳສະເໜີເລື່ອງ "ທ້າວນ້ອຍ" ຂອງ Saint-Exupéry ດອກ ເພາະເລື່ອງນີ້ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີ ໃນທົ່ວໂລກ ໂດຍສະເພາະໃນຄອບຄົວໃຫຍ່ ທີ່ໃຊ້ພາສາຝຣັ່ງສ໌ ເປັນພາສາແມ່ ຫລືເປັນພາສາຮ່ຳຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ຫລື ຮ່ຳຮຽນ ໃນໂຮງຮຽນແຫ່ງຊີວິດ.

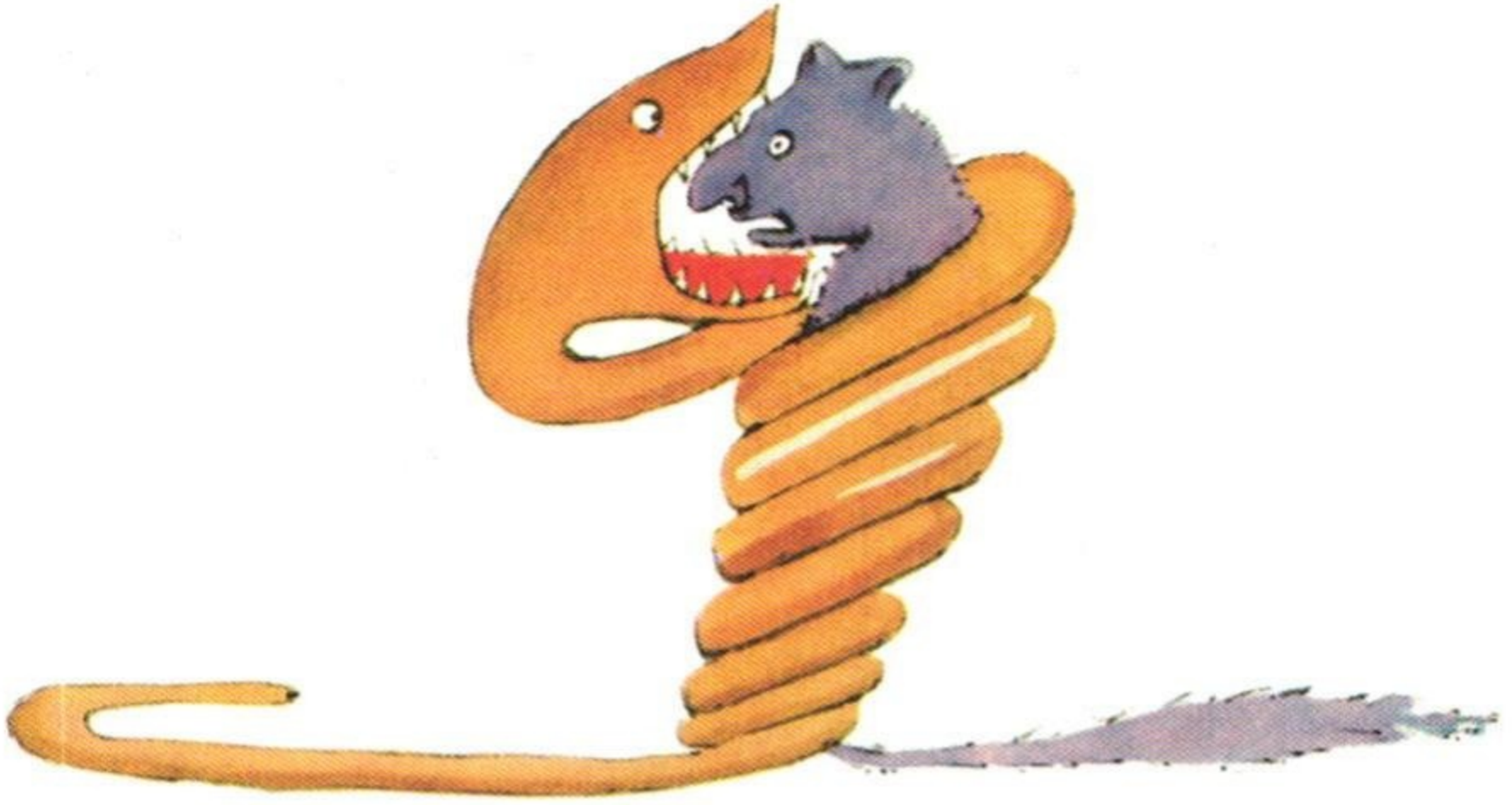
ສ່ວນເລື່ອງອາຍຸຂອງຜູ້ອ່ານ ກໍບໍ່ເປັນປັນຫາ ເພື່ອຕິດຕາມ "ທ້າວນ້ອຍ" ໄປສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມຝັນ, ໂລກແຫ່ງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະຄວາມງົດງົ້ ອັດສະຈັນ.

ເພື່ອຮຽນຮູ້ ຈຳແນກຄວາມຫມາຍ, ອະທິບາຍເຫດການ ຕ່າງໆໃນຊີວິດ ໂດຍ ຜ່ານສີສັນແລະຮູບຊົງອັນແປກຕ່າງ ໂດດເດັ່ນ ດ້ວຍຮູບແຕ້ມດັ້ງເດີມ ຂອງ ຜູ້ຂຽນເອງ ໃນການ ຈັດພິມຄັ້ງທຳອິດ ເມື່ອປີ 1943. ຄວາມລື້ລັບ ແຫ່ງດອກ ກຸຫລາບຂອງ ທ້າວນ້ອຍ ອາດຈະດຶງດູດ ຄວາມສົນໃຈ ຂອງເດັກນ້ອຍ ທັງ ຜູ້ເຄີຍຜ່ານຊີວິດໄວເຍົາມາແລ້ວ ແລະຜູ້ທີ່ຍັງຄົງມີຈິດວິນຍານ ຮ່ວມກັບ ເດັກນ້ອຍ, ທ້າວນ້ອຍ ເປັນຄັ້ງສາງ ແຫ່ງໄວເຍົາອັນບໍ່ເຫຼືອດແຫ້ງເປັນ.

ຂໍຂອບໃຈ ທ່ານ ສີສະຫລຽວ ສະແຫວງສຶກສາ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເພື່ອນຮ່ວມ ຊາດ ໂດຍສະເພາະ ເດັກນ້ອຍໄດ້ຄົ້ນພົບ ກະຫນົນຫນັງສື ດ້ວຍບົດແປ ທີ່ມີ ຄຸນ ນະພາບ ເຊິ່ງຈະເປັນສ່ວນປະກອບອັນດີເດັ່ນ ໃຫ້ແກ່ການກຳຍາມທອດ ຄຳນິຍົມຈາກ ຮຸ່ນຫນຶ່ງສູ່ຮຸ່ນຫນຶ່ງ. ບົດເລື່ອງອື່ນໆທີ່ທ່ານ ສີສະຫລຽວ ຂຽນໄວ້ ເຊັ່ນນິທານເລື່ອງ ເມັດເຂົ້າ ທີ່ ແມ່ເຖົ້າ ເພິ່ນເລົ່າ ສູ່ພັງນັ້ນ ກໍລ້ວນແຕ່ແມ່ນ ສາຍທານກະວີນິພົນ ທຽບຄຽງໄດ້ກັບເສັ້ນທາງທີ່ ທ້າວນ້ອຍ ຜ່ານກາຍໄປ.

ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈາກປະເທດລາວ, ປະເທດຫນຶ່ງເຊິ່ງ ບໍ່ອາດມີໃຜ ຕັດໃຈລືມໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າ ປຶ້ມປິຕິທີ່ສຸດ ທີ່ສະຖານທູດ ຝຣັ່ງສ໌ ປະຈຳ ສ.ປ.ປ.ລາວ ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພິມປຶ້ມຫົວນີ້ ທີ່ຈະຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈຳ ຜູ້ອ່ານ ຄົນລາວ ຊຶ່ງເປັນຄົນຮັກທຳມະຊາດ, ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກແສງໄຟຍິບຍັບ ຂອງເມືອງ ໃຫຍ່ ແລະພວກເຂົາ ມັກແຫງນ ຫນ້າເບິ່ງດວງດາວ.

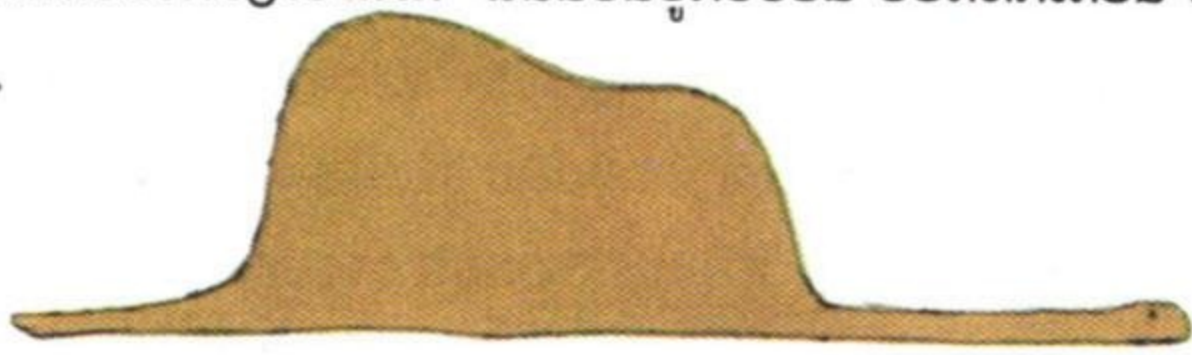
ວັນທີ 15 ສິງຫາ, 2002

I

ຕອນອາຍຸຫົກປີ ຂ້ອຍໄດ້ເບິ່ງຮູບຫນ້າສົນໃຈທີ່ສຸດ ຮູບຫນຶ່ງ ໃນປຶ້ມກ່ຽວກັບ
ປ່າດົງດິບ ຊື່ວ່າ "ເລື່ອງແທ້ຈາກປະສົບການ", ມັນແມ່ນຮູບໆເຫລືອມ ກິນສັດປ່າ
ຂະຫນາດໃຫຍ່.

ນີ້ແມ່ນຮູບທີ່ຂ້ອຍກ່າຍອອກຈາກປຶ້ມຫົວນີ້. ໃນປຶ້ມເພິ່ນບັນຍາຍໄວ້ວ່າ:
" ງູເຫລືອມກິນເຫຍື່ອຂອງມັນ ແບບໂມ່ມເປັນໂຕຢ່າງບໍ່ຫຍ້າ ຫລັງຈາກນັ້ນ
ງູ ຈະບໍ່ສາມາດເຄື່ອນເຫນັງໄປໃສ່ໄດ້ ມັນນອນຢູ່ກັບບ່ອນ ຮອດຫົກເດືອນ ເພື່ອ
ຍອຍອາຫານ.

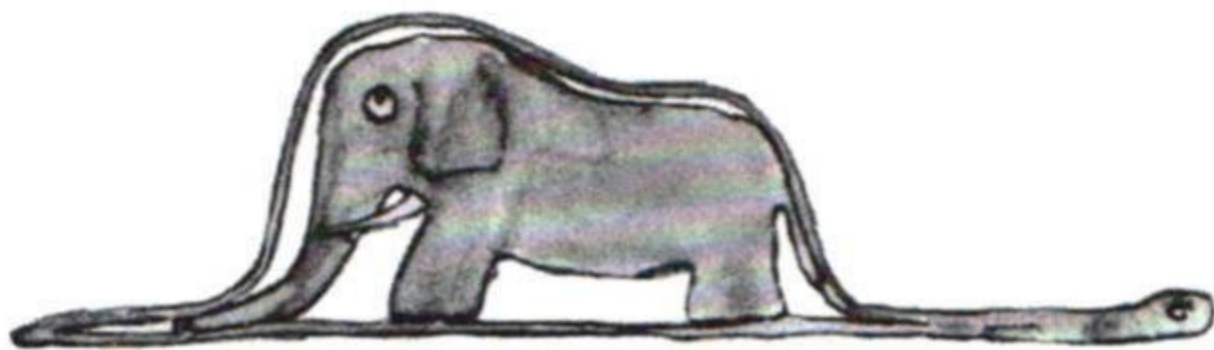

" ຂ້ອຍຈຶ່ງຄິດແລ້ວຄິດອີກ ກ່ຽວກັບເລື່ອງຜະຈົນໄພໃນປ່າດົງດິບ. ຫລັງຈາກ
ພະຍາຍາມ ແຕ້ມຢ່າງຄັກດ້ວຍສ່ຮີແລ້ວ ຂ້ອຍເລີຍແຕ້ມຮູບໄດ້ແຜ່ນຫນຶ່ງ.
ຂ້ອຍໃສ່ຊື່ວ່າ ຮູບແຜ່ນຫນຶ່ງ ມັນເປັນແນວນີ້ລະ !

ຂ້ອຍເອົາຜົນງານເອກຕ່ອນນີ້ ໄປໃຫ້ພວກຜູ້ໃຫຍ່ເບິ່ງ ພ້ອມກັບຖາມພວກເພິ່ນ
ວ່າ: " ຮູບຂອງຂ້ອຍເປັນຫນ້າຢ້ານບໍ່? "

ພວກເພິ່ນພາກັນຕອບເປັນສຽງດຽວກັນວ່າ: ເປັນຫຍັງຫມວກລ້າໆ ກະຊິເປັນ ຫນ້າຢ້ານຊັ້ນຫວະ ?”

ຮູບແຕ້ມຂອງຂ້ອຍ ບໍ່ແມ່ນຮູບຫມວກຈັກຫນ້ອຍ ແຕ່ແມ່ນຮູບງູເຫລືອມ ພວມ ຍ່ອຍຊ້າໆເປັນໂຕ ໃນທ້ອງຂອງມັນຕ່າງຫາກ, ຈັ່ງຊັ້ນ ຂ້ອຍກໍ່ເລີຍແຕ້ມຮູບງູ ເຫລືອມໃຫຍ່ ຜ່າທ່ອງ (ໃຫ້ເຫັນທາງໃນ) ເພື່ອຊິໃຫ້ພວກຜູ້ໃຫຍ່ເຂົ້າໃຈ ພວກເພິ່ນ ມີແຕ່ຕ້ອງການ ໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ມີຄຳອະທິບາຍ. ສະນັ້ນ ຮູບແຜ່ນທີສອງຂອງ ຂ້ອຍ ຈຶ່ງອອກມາເປັນແບບນີ້:

ພວກຜູ້ໃຫຍ່ແນະນຳໃຫ້ຂ້ອຍເຊົາແຕ້ມ ທັງຮູບງູເຫລືອມຜ່າທ່ອງ ທັງຮູບຕຶບ ຫມິດໂຕແລ້ວ ຫັນມາເອົາໃຈໃສ່ວິຊາພູມສາດ ປະຫວັດສາດ ຄະນິດສາດ ແລະ ໄວຍາກອນ. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ປະກຸ້ມຄວາມທະເຍີທະຍານ ຢາກມີອາຊີບຈິດ ຕະກອນ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸໄດ້ຫົກປີ. ຂ້ອຍເສຍກຳລັງໃຈສຸດຂີດ ທີ່ຮູບແຕ້ມ ຫມາຍ ເລກຫນຶ່ງ ແລະຫມາຍເລກສອງຂອງຂ້ອຍ ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ. ພວກຜູ້ໃຫຍ່ ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈອີ່ຫຍັງເອົາເອງເລີຍ ແລະມັນກໍ່ເປັນຫນ້າເບື້ອ ສຳລັບເດັກນ້ອຍ ທີ່ຕ້ອງອະທິບາຍແລ້ວ ອະທິບາຍອີກ ເພື່ອໃຫ້ພວກເພິ່ນເຂົ້າໃຈ. ເປັນອັນວ່າ ຂ້ອຍ ເລີຍຕ້ອງຫາອາຊີບໃໝ່ ແລະອາຊີບໃໝ່ ທີ່ຂ້ອຍຮຽນ ແມ່ນຂັບຍົນ.

ຂ້ອຍໄດ້ບິນໄປຫລາຍແຫ່ງຫລາຍຫົນ ຢູ່ໃນໂລກນີ້. ຂ້ອຍຍອມຮັບວ່າ ວິຊາພູມ ສາດ ມີປະໂຫຍດຫລາຍ. ແນມໄປບາດດຽວ ຂ້ອຍກໍ່ສາມາດຈຳແນກໄດ້ໂລດວ່າ ບ່ອນໃດ ແມ່ນປະເທດຈີນ ບ່ອນໃດ ແມ່ນລັດອາຣີໂຊນາ ຂອງ ສະຫະຣັດອາເມຣິ ກາ. ກ້າຫລົງທາງໃນເວລາກາງຄືນ ວິຊານີ້ ກໍ່ມີປະໂຫຍດຫລາຍ.

ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ດ້ວຍການມີອາຊີບນີ້ ຂ້ອຍໄດ້ມີໂອກາດພົບພໍ້ ຜູ້ຄົນມາກ ຫນ້າຫລາຍຕາ ຜູ້ເປັນຫນ້ານັບຖືກໍ່ມີຫລາຍ, ຂ້ອຍໄດ້ໃຊ້ເວລາ ຢູ່ກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ ຫລາຍສົມຄວນ ໄດ້ໃກ້ຊິດກັບພວກເພິ່ນ ແຕ່ນັ້ນ ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ແນວຄວາມຄິດ ຂ້ອຍ ຕໍ່ພວກເພິ່ນດີຂຶ້ນ ພໍເທົ່າໃດ.

ເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ພົບພໍ້ກັບຜູ້ໃຫຍ່ ທີ່ເບິ່ງຊົງເປັນຕາໄວ້ໃຈ ພໍລົມນໍາໄດ້ ຂ້ອຍມັກ
ລອງເອົາຮູບແຜ່ນທີ່ໜຶ່ງ ທີ່ຂ້ອຍມ້ຽນໄວ້ຢ່າງດີນັ້ນ ໃຫ້ເພິ່ນເບິ່ງ ຂ້ອຍຢາກຮູ້ວ່າ
ເພິ່ນຜູ້ນີ້ ຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງ ແທ້ໆຫລືບໍ່. ແຕ່ເພິ່ນຜູ້ນີ້ ກໍ່ຄືກັບຜູ້ອື່ນໆນັ້ນແລ້ວ
ຕອບຂ້ອຍວ່າ: "ຮູບຫມວກ ຫວະ ?"

ຈາກນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ລົມກັບພວກເພິ່ນທັງເລື່ອງໆເຫລືອມ ຫລືເລື່ອງປ່າດົງດິບ
ຫລືເລື່ອງດວງດາວອີກຈັກເທື່ອ. ຂ້ອຍປັບຕົວເອງໃຫ້ເຂົ້າກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງ
ພວກເພິ່ນເວົ້າລົມກັບ ພວກເພິ່ນໃນເລື່ອງຫລິ້ນໄພ່ບຣິດຊ໌ ເລື່ອງຕີກອບພ໌ ເລື່ອງ
ການເມືອງ ເລື່ອງໃສ່ສີຮູບ ແລະຜ້າກາຣະວັດ ແລ້ວພວກຜູ້ໃຫຍ່ ກໍ່ພາກັນດີໃຈ
ທີ່ໄດ້ຮູ້ຈັກກັບຊາຍໜຸ່ມ ຜູ້ມີມາລະຍາດຮຽບຮ້ອຍດີ ມີເຫດຜົນຄົນໜຶ່ງ.

II

ດັ່ງນັ້ນ ຈົນຮອດມື້ທີ່ຍົນຂອງຂ້ອຍ ຕິດຂັດຢູ່ກາງທະເລຊາຍຊາຮາຮາ
ຫວ່າງຫົກປີກ່ອນ ຂ້ອຍຈຶ່ງເປັນຄົນມັກຢູ່ຜູ້ດຽວ ບໍ່ເຄີຍໂອ້ລົມຢ່າງເປີດອີກເປີດໃຈ
ກັບໃຜຈັກເທື່ອ. ໃນມື້ເກີດເຫດ ມີອັນໃດອັນໜຶ່ງຜິດປົກກະຕິຢູ່ໃນຈັກຍົນຂອງຂ້ອຍ.
ສໍາລັບຂ້ອຍ ມັນແມ່ນເລື່ອງຄວາມເປັນຄວາມຕາຍ, ຂ້ອຍຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາ
ຍາມທຸກຢ່າງ ເພື່ອແປງຈັກໃຫ້ແລ້ວ ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພາະຂ້ອຍບໍ່ມີ
ນາຍຊ່າງ ແລະຄົນໂດຍສານມານໍາ, ນ້ຳກິນ ກໍ່ພໍ້ກຸ່ມແຕ່ແປດມື້ເທົ່ານັ້ນ.

ສໍາລັບຄົນທີ່ໜຶ່ງ ຂ້ອຍຈຶ່ງຕ້ອງນອນເທິງເດີນດິນຊາຍຜູ້ດຽວ ຫ່າງໄກຈາກ
ບ່ອນຄົນຢູ່ອາໄສ ເກືອບສອງພັນໄມລ໌ (1 ໄມລ໌ : 1,6 ກິໂລແມັດ) ເວົ້າໄດ້ວ່າ ຂ້ອຍ
ໂດດດ່ຽວປ່ຽວພອຍ ພໍປານຄົນເຮືອແຕກຢູ່ກາງມະຫາສະຫມຸດ. ລອງຄິດເບິ່ງວ່າ
ຂ້ອຍຊິຕຶກໃຈຂະໜາດໃດ ເມື່ອຢູ່ບໍ່ຢ່າ ກໍ່ໄດ້ຍົນສຽງນ້ອຍໆ ແປກໆດັງຂຶ້ນຄ່ອຍໆ
ໃນເວລາຕາເວັນພວມພັນຂຶ້ນສູ່ຂອບຟ້າ ສຽງນັ້ນ ເວົ້າວ່າ:

- " ສາທຸທ້ອນ... ແຕ້ມຮູບແກະໃຫ້ຂ້ອຍແດ່ ! "
- " ຫິ ! "
- " ແຕ້ມຮູບແກະໃຫ້ຂ້ອຍແດ່ ... "

ຂ້ອຍໂດດລຸກຂຶ້ນ ປານກຶກຟ້າຜ່າ, ຍ່ອງຕາທັງສອງເບື້ອງໄປມາແລ້ວຈຶ່ງຕີຕາ
ເບິ່ງຄັກໆ ຂ້ອຍເຫັນທ້າວນ້ອຍໆໜຶ່ງ ທ່າທາງແປກປະຫລາດສຸດທີ່ຈະພັນລະນາ,

ເຂົາແນມເບິ່ງຂ້ອຍ ຢ່າງເຄັ່ງຂຶ້ນ. ຮູບທີ່ເຫັນນີ້ ແມ່ນຮູບທີ່ຂ້ອຍພະຍາຍາມແຕ້ມ ໃຫ້ໄດ້ຄຽງກັບເຂົາທີ່ສຸດແລ້ວ ແຕ່ຕົວຈິງ ເຂົາງາມກວ່ານີ້ຫລາຍເທົ່າ. ເວົ້າແທ້ແລ້ວ ມັນກໍ່ບໍ່ແມ່ນ ຄວາມຜິດຂອງຂ້ອຍຈັກຫນ້ອຍດອກ ທີ່ແຕ້ມບໍ່ເກັ່ງ, ມັນແມ່ນພວກຜູ້ ໃຫຍ່ພຸ່ນຕ່າງຫາກ ທີ່ທຳລາຍກຳລັງໃຈ ບໍ່ໃຫ້ຂ້ອຍເປັນນັກແຕ້ມ ຕັ້ງແຕ່ຕອນຂ້ອຍ ອາຍຸໄດ້ຫົກປີ. ແຕ່ນັ້ນມາ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນແຕ້ມຮູບຫຍັງອີກເລີຍ ນອກຈາກ ງູເຫລືອມຜ່າທ່ອງ ກັບງູເຫລືອມຕຶບຫມິດໂຕ.

ຂ້ອຍກຶ້ງຕາເບິ່ງການປາກົດໂຕຄັ້ງນີ້ ດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ ຈົນຕາມົນມື້ງກຶ້ງ. ຢ່າລືມວ່າ ເວລານັ້ນ ຂ້ອຍຢູ່ໄກຈາກເຂດທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງຄົນ ຕັ້ງເກືອບສອງພັນ ຫລັກກິໂລແມັດເດີ້. ແຕ່ທ້າວນ້ອຍໆນີ້ ຊ້າບໍ່ມີທ່າທີ່ວ່າ ຈະເປັນຄົນຫລົງທິດຫລົງ ທາງມາແຕ່ທາງໃດ ບໍ່ມີຊົງອິດເມື່ອຍ ຫົວເຂົ້າ ຫລືຫົວນ້ຳ ແລະຢ້ານກົວພໍຫນ້ອຍ ເລີຍ, ບໍ່ມີປາກົດການໃດໆທີ່ບົ່ງບອກວ່າ ທ້າວເປັນເດັກນ້ອຍຫລົງທາງ ຢູ່ກາງທະ ເລຊາຍ ຫ່າງຈາກບ້ານເຮືອນຄົນ ເກືອບສອງພັນຫລັກແນວນີ້. ເມື່ອພໍ່ປາກອອກ ໄດ້ ຂ້ອຍຈຶ່ງຖາມຂຶ້ນວ່າ:

" ແລ້ວໂຕມາເຮັດຫຍັງຢູ່ຫນີ້ ? "

ແລ້ວທ້າວກໍ່ຕອບຂ້ອຍສຽງຄ່ອຍໆ ຄືກັບວ່າ ແມ່ນເລື່ອງສຳຄັນເອົາແທ້ໆວ່າ:

" ສາທຸ້ອນ ແຕ້ມຮູບແກະໃຫ້ຂ້ອຍແດ່ ! "

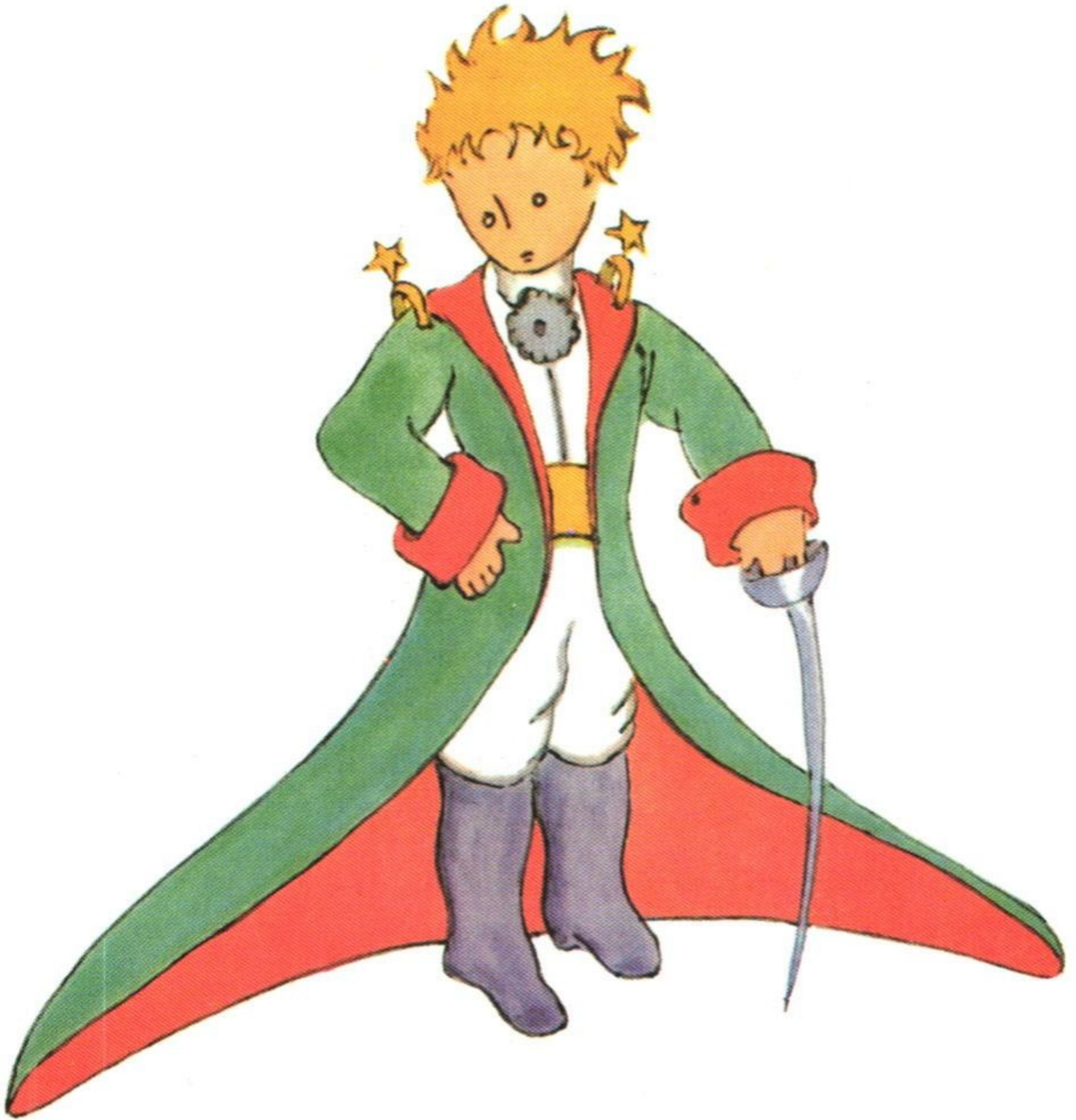
ດ້ວຍຕົກຢູ່ໃນສະພາບເລິກລັບຂະຫນາດນີ້ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ກ້າຂຶ້ນຄຳຂໍຮ້ອງນັ້ນ. ທີ່ຈິງແລ້ວ ຂ້ອຍເອງກໍ່ຄິດບໍ່ອອກບອກບໍ່ກຶກວ່າ ເປັນຫຍັງທັງໆທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກ ບ້ານເຮືອນຜູ້ຄົນ ຕັ້ງເກືອບ ສອງພັນຫລັກແນວນີ້ ແລະທັງພວມປະເຊີນຫນ້າ ກັບໄພມໍລະນະຂະຫນາດນີ້ ຂ້ອຍຍັງຈົກສໍ ກັບເຈ້ຽອອກມາ. ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ຈຶ່ງບໍ່ລືມວ່າ ຕົນເອງ ເຄີຍໄດ້ຮຽນແຕ່ພູມສາດ ປະຫວັດສາດ ຄະນິດສາດ ແລະໄວຍາກອນ, ຂ້ອຍຈຶ່ງເວົ້າກັບຫມໍ່ນ້ອຍໆນັ້ນ (ດ້ວຍອາລົມ ບໍ່ແຈ່ມໃສເທົ່າໃດ) ວ່າຂ້ອຍແຕ້ມ ຮູບບໍ່ເປັນ ແຕ່ທ້າວຕອບ ຂ້ອຍວ່າ:

" ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ແຕ້ມຮູບແກະລ້າໆ ! "

ຍ້ອນວ່າຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍແຕ້ມຮູບແກະຈັກເທື່ອ

ຂ້ອຍຈຶ່ງແຕ້ມຮູບທີ່ເຄີຍແຕ້ມມາ ແລ້ວຄືຮູບງູເຫລືອມຕຶບຫມິດໂຕ ໃຫ້ທ້າວ. ແລະແລ້ວ ຂ້ອຍກໍ່ຕ້ອງສະເດີດຫມິດແຮງ ເມື່ອໄດ້ຍິນທ້າວນ້ອຍ ນັ້ນຕອບວ່າ:

" ບໍ່ເອົາ ! ບໍ່ເອົາ ! ຂ້ອຍບໍ່ຢາກໄດ້ຮູບຊ້າໆ ໃນທ້ອງງູເຫລືອມນ່າ ! ງູເຫລືອມ ອັນຕະລາຍຫລາຍ, ຊ້າໆກໍ່ໃຫຍ່ພິລິກພິລ້າ ບ້ານຂ້ອຍ ແຄບໆຫນຶ່ງ ຂ້ອຍຢາກ

ນີ້ຄືຮູບທີ່ງາມກວ່າໝູ່ ຂອງທ້າວນ້ອຍ
ທີ່ຂ້ອຍແຕ້ມໄວ້ ໃນເວລາຕໍ່ມາ

ໄດ້ແກະນ່າ ສາທຸທ້ອນ ແຕ້ມຮູບແກະໃຫ້ຂ້ອຍ
ແດ່ ! ”.

ຈັ່ງຊັ້ນ ຂ້ອຍກໍ່ເລີຍລົງມືແຕ້ມໃຫມ່, ທ້າວຕັ້ງ
ໃຈເບິ່ງເອົາແທ້ເອົາວ່າ ບາດແລ້ວ ກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

“ ບໍ່ໄດ້ດອກ ແກະໂຕນີ້ ໃກ້ຊິຕາຍພໍ່ແຮງ
ແລ້ວແຕ້ມໂຕໃຫມ່ໃຫ້ແດ່ ! ”

ຂ້ອຍເລີຍໄດ້ແຕ້ມໂຕໃຫມ່ອີກ. ມິດໃຫມ່ຂອງຂ້ອຍ
ຫົວຍ້າມບາດຫນຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າຄ່ອຍໆວ່າ:

“ ເຈົ້າກະຊິເຫັນຕົວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນແກະ ມັນແມ່ນ
ແບ້ໃດ້ຫັນ ມັນມີເຂົາຫັນເດ້ ! ”

ຂ້ອຍເລີຍໄດ້ແຕ້ມຮູບຄືນອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ແຕ່ຍັງ
ກຶກປະຕິເສດ ຄືຮູບກ່ອນໆອີກ.

“ ໂຕນີ້ກໍ່ເກົ່າ ໂພດແລ້ວ ຂ້ອຍຢາກໄດ້ແກະທີ່ຊື່ຢູ່
ນ່າດົນໆແດ່ຫັນນ່າ.”

ຍ້ອນຫມົດຄວາມອົດທົນແດ່ ແລະດ້ານນຶ່ງ
ຂ້ອຍກໍ່ຢາກຟ້າວມ້າງເອົາຈັກຍົນ ອອກມາແປງ
ແດ່ ຂ້ອຍເລີຍຂີດຍ້ອກໆ ເປັນຮູບແນວນີ້ອອກມາ
ແລ້ວຮ້ອງ ບອກທ້າວວ່າ:

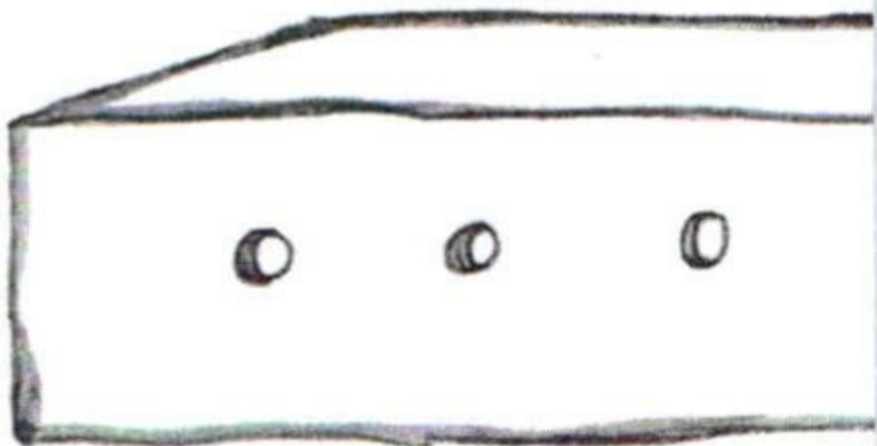
“ ນີ້ແມ່ນກະໂອບໄມ້ ແກະທີ່ ໂຕຢາກໄດ້
ຢູ່ໃນກະໂອບ ນີ້ແລ້ວ ! ”.

ແລະແລ້ວ ຂ້ອຍກໍ່ຕ້ອງແປກໃຈອີກ ທີ່ເຫັນວ່າ
ໃບຫນ້າຂອງຜູ້ພິພາກສາ ຫນຸ່ມນ້ອຍຂອງຂ້ອຍ
ສິດໃສຂຶ້ນ:

“ ເອີ້ ແນວນີ້ແລ້ວ ຂ້ອຍຢາກໄດ້, ເຈົ້າຄິດວ່າ
ແກະໂຕນີ້ ມັນຊິກິນຫຍ້າຫລາຍບໍ່ ? ”

“ ເປັນຫຍັງລະ ? ”
“ ເພາະວ່າ ບ້ານຂ້ອຍແຄບຫລາຍ ! ”

“ ແຄບຈັ່ງໃດ ກະຄືຊິພໍ່ຢູ່ດອກ ເພາະແກະ
ໃນກະໂອບນັ້ນ ໂຕນ້ອຍໆຫນຶ່ງ”

ທ້າວກັມຫົວລົງ ຊ່ອງເບິ່ງຮູບ:

" ກະບໍ່ນ້ອຍປານໃດເດີ້ ! ໂອ ມັນພວມນອນຢູ່ ! "

ຈັ່ງຊິແລ້ວ ເຫດການທີ່ພາໃຫ້ຂ້ອຍ ໄດ້ຮູ້ຈັກກັບທ້າວນ້ອຍ.

III

ຂ້ອຍໃຊ້ເວລາຫລາຍສົມຄວນຈິ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ທ້າວນ້ອຍ ຜູ້ນີ້ມາຈາກໃສ. ທ້າວຕັ້ງບັນຫາ ກຸ່ມຂ້ອຍ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະປາກົດວ່າ ທ້າວເອງ ບໍ່ໄດ້ຍິນຄໍາກຸ່ມ ຂອງຂ້ອຍເລີຍ. ແມ່ນຍ້ອນການໂອ້ລົມກັນເທື່ອລະເລັກ ເທື່ອລະນ້ອຍ ແນວນີ້ແລ້ວ ຄວາມຈິງ ຈິ່ງເຜີຍອອກ ເຊັ່ນ ເວລາທ້າວເຫັນຍິນຂ້ອຍເປັນເທື່ອທໍາອິດ (ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ ແຕ້ມຮູບຍິນໃສ່ ເພາະມັນສັບສົນຫລາຍ ສໍາລັບຂ້ອຍ) ທ້າວກຸ່ມວ່າ:

" ຂອງອັນນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງ ? "

" ມັນບໍ່ແມ່ນຂອງອັນນັ້ນ ທີ່ມະນຸດາໃດເນີ້ ! ມັນບິນໄດ້ໃດ ອັນນີ້ລະ ເຂົາເອີ້ນວ່າ ຍິນ, ຍິນຂອງຂ້ອຍນີ້ລະ ! "

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກພູມໃຈທີ່ສຸດ ທີ່ໄດ້ບອກໃຫ້ທ້າວຮູ້ວ່າ ຂ້ອຍບິນໄດ້. ແຕ່ໃນທັນໃດນັ້ນ ທ້າວຊ້ຳຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

" ແມ່ນຫຍັງເກາະ? ເຈົ້າຕົກມາແຕ່ເທິງຟ້າບໍ ? "

" ເອີ້ ! ກະຈັ່ງຊິນແຫລ້ວ ! "

ຂ້ອຍຕອບ ແບບກຸ່ອມຕົວແດ່.

" ໂອ ! ເປັນຕາຫົວນີ້ ... "

ແລ້ວທ້າວກໍ່ເບິ່ງສຽງຫົວສະອິກສະອ້ອຍອອກມາ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮິດຮັດຂຶ້ນ ທັນທີ, ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ຫມົດທຸກຄົນ ຮັບຮູ້ວ່າ ຂ້ອຍພວມຕົກຢູ່ໃນສະພາບອັດຕະຄັດ ແລະ

ຈົນຕາແຈແທ້ໆ.

ແຕ່ແລ້ວ ທ້າວນ້ອຍ ກໍ່ເວົ້າອອກມາວ່າ:

" ຊັ້ນເຈົ້າ ກໍ່ຕົກລົງມາແຕ່ຟ້າ ຄືກັນນໍ ! ເຈົ້າມາແຕ່ດາວພະເຄາະໜ່ວຍ ໃດ
ລະ? "

ທັນໃດນັ້ນຂ້ອຍກໍ່ຊວາດຄິດອອກ ເຖິງຄວາມລີ້ລັບແຫ່ງການປາກົດໂຕ
ຂອງທ້າວ ຈຶ່ງຖາມຂຶ້ນວ່າ:

" ຊັ້ນໂຕມາຈາກດາວພະເຄາະ ໜ່ວຍອື່ນຕີ ? "

ແຕ່ທ້າວບໍ່ຕອບຂ້ອຍ ພຽງແຕ່ງົກຫົວຄ່ອຍໆເທົ່ານັ້ນ ພ້ອມທັງແນມເບິ່ງ
ຍົນຂ້ອຍ:

" ແມ່ນແທ້ໃດນໍ ຍົນນ້ອຍໆລຳນີ້ ບໍ່ສາມາດ ພາເຈົ້າມາແຕ່ໂກດອກ ! "

ແລ້ວທ້າວກໍ່ລອຍລ່ອງ ຈົມລົງສູ່ຄວາມຝັນຢູ່ດົນເຕີບ, ຕໍ່ມາ ຈຶ່ງຈົກເອົາຮູບ
ແກະ ທີ່ຂ້ອຍແຕ້ມໃຫ້ ອອກຈາກກົງ ແຍງເບິ່ງສົມບັດຕ່ອນນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມ
ເພີນໃຈ.

ລອງຄິດເບິ່ງວ່າ ຂ້ອຍຊິກະວົນກະວາຍໃຈເທົ່າໃດ ທີ່ໄດ້ຮູ້ ແບບບໍ່ຫມັ້ນໃຈຈັກ
ຫນ້ອຍ ຄືຮູ້ແບບງູໆປາໆ ກ່ຽວກັບດາວພະເຄາະໜ່ວຍອື່ນ, ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງ
ພະຍາຍາມຊອກຮູ້ຕື່ມ ໃຫ້ຫລາຍທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້.

" ທ້າວເອີຍ ! ໂຕມາແຕ່ໃສແທ້ ? ບ້ານເຮືອນໂຕຢູ່ໃສ ? ໂຕຢາກເອົາແກະໄປ
ໃສ ? "

ທ້າວຕອບຂ້ອຍ ຫລັງຈາກຮິ່ນຕອງຢູ່ດົນເຕີບ.

" ອັນດີສຳລັບກະໂອບໄມ້ ທີ່ເຈົ້າໃຫ້ຂ້ອຍນີ້ ແມ່ນມັນໃຊ້ເປັນເຮືອນໄດ້ ໃນຍາມ
ກາງຄືນ.

" ແນ່ນອນແລ້ວອັນນັ້ນ, ຄັນໂຕຫາກຄຳຮູ້ ຂ້ອຍຍັງຈະເອົາເຊືອກໃຫ້ອີກ
ເສັ້ນໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ໂຕລ່າມມັນໄວ້ໃນຍາມກາງເວັນ ແລ້ວຍັງຊິຕື່ມຫລັກ ສຳລັບຜູກ
ມັນໃສ່ ໃຫ້ອີກຫລັກໜຶ່ງ.

" ໃຫ້ຂ້ອຍລ່າມມັນໄວ້ວ່າຕີ ? ແນວຄິດເຈົ້າແປກອີ່ຫລີ ! "

" ອ້າວ ຄັນບໍ່ຜູກບໍ່ລ່າມມັນໄວ້ ມັນກະຊິໄປທົ່ວທິບລະຕີ ແລ້ວມັນກໍ່ຈະຫລົງ
ທາງຊັ້ນຕວ່າ ! "

ແຕ່ສຽວຜູ້ຫນຸ່ມນ້ອຍຂອງຂ້ອຍ ຊ້າຫົວຂຶ້ນແຮງໆ:

" ເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນຊິໄປໃສໄດ້ ? "

ຂໍໂທດຫຼາຍໆ

ປຶ້ມຫົວດັ່ງກ່າວ ຍັງບໍ່ສາມາດນຳ
ມາເຜີຍແຜ່ໄດ້ ເນື່ອງຈາກຍັງບໍ່
ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດໃຫ້ເຜີຍແຜ່
ໄດ້ຢ່າງເປັນທາງການເທື່ອ...

ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ